

Arrest

nr. 273 252 van 24 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 maart 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 9 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 augustus 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 31 januari 2022 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

[...]

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 3. 08. 2021 werd ingediend door:

*Naam: M. M. (..)
Voornamen: M. J. (..)
Nationaliteit: Dominicaanse Republiek
Geboortedatum: X
Geboorteplaats: SP de Macoris
Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx
Verblijvende te: Groenendaallaan, (..)
om de volgende reden geweigerd:*

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, de genaamde M. R., L. D. (..) (RR. xxxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 40 ter, §2, 3° van de wet van 15/12/80.

In art 40ter wordt specifiek verwezen naar art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15. 12. 1980.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15. 12. 1980 stelt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van het ten laste zijn werden de volgende bewijzen voorgelegd:

- Attest OCMW Antwerpen dd. 16.06.2020: tot op datum van attest heeft betrokkene geen financiële steun Aangevraagd

- Attest OCMW Antwerpen dd. 21.01.2021: tot op datum van attest heeft de referentiepersoon geen financiële steun aangevraagd

- Inkomsten van de referentiepersoon: attesten van de voorzorg dd. 25.02.2021 waaruit blijkt dat ze invaliditeitsuitkeringen heeft ontvangen vanaf de periode 01.01.2020 tot 28.02.2021.

- arbeidsovereenkomsten van betrokkene bij 'Ago Jobs & HR' ondertekend tussen 30.04.2021 en 28.06.2021

- aanbevelingsbrief (op naam van betrokkene)

-15 Geldverzendingen via Moneytrans van de referentiepersoon naar betrokkene: jaar 2016 (2)+ jaar 2017 (3) + jaar 2018 (8) + jaar 2019 (2)

- verklaring onder ede van betrokkene (opgemaakt door een notaris) met betrekking tot afwezigheid van goederen dd. 22.01.2020: hij heeft geen goederen in bezit, noch roerend, noch onroerend, nog schulden of kredieten, noch enige verantwoordelijkheid in de Domenicaanse Republiek.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Wat de financiële afhankelijkheid betreft zijn er weliswaar bewijzen dat betrokkene geld heeft ontvangen van de referentiepersoon. Echter, deze gaan te ver in de tijd terug om te kunnen stellen dat hij afhankelijk was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging in België. Het gaat immers om bedragen die verspreid over de jaren 2016 tot 2019 aan betrokkene werden bezorgd. De laatste dateert van 11.06 2019. Betrokkene was dus allerm minst ten laste van de referentie-persoon voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Niets sluit uit dat hij in de periode voorafgaandelijk aan zijn komst naar België, zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzag.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat dit niet afdoende werd aangetoond. De verklaring onder ede van betrokkene dd. 22.01.2020 kan niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten.

Ook het ten laste zijn in België is niet aangetoond. Betrokkene legt zelf arbeidsovereenkomsten voor van zijn tewerkstelling bij Ago Jobs & HR'. Uit nazicht van de databank Dolsis blijkt dat betrokkene sinds 09.07.2020 tot op heden tewerkgesteld is. Dit betekent dat betrokkene per definitie niet ten laste is van zijn moeder in België, gezien hij zelf over een inkomen beschikt. De voorwaarde ten laste is ook om deze reden niet voldaan.

Het gegeven dat betrokkene sedert 04.06.2019 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het

adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere_ voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van art. 40 bis van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van art. 8.6 van het Nieuw Burgerlijk Wetboek

1. Met betrekking tot de onvermogenheid

Dat gedaagde stelt dat verzoeker dient aan te tonen over geen inkomsten te beschikken in land van herkomst en dus enerzijds onvermogen moet zijn.

De bestreden beslissing stelt hieromtrent het volgende:

"Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat dit niet afdoende werd aangetoond. De verklaring onder ede van betrokkene dd. 22. 01. 2020 kan niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten."

De bestreden beslissing stelt in essentie dat verzoekers bewijs inzake zijn onvermogenheid onvoldoende is omdat niet kan worden uitgesloten dat het een gesolliciteerd karakter heeft.

Verzoeker meent dat het bewijs van onvermogen de jure een negatief bewijs veronderstelt.

Dat verzoeker verwijst naar art. 8. 6 van het Nieuw Burgerlijk Wetboek dat als volgt luidt:

"Art. 8.6. Bewijs door waarschijnlijkheid

Onverminderd de verplichting tot medewerking van alle partijen aan de bewijsvoering, kan hij die de bewijslast draagt van een negatief feit, genoegen nemen met het aantonen van de waarschijnlijkheid van dat feit.

Hetzelfde geldt voor positieve feiten waarvan het vanwege de aard zelf van het te bewijzen feit niet mogelijk of niet redelijk is om een zeker bewijs te verlangen."

Dat verzoeker meent dat gedaagde een veel hogere standaard van bewijs vraagt namelijk een bewijs dat een quasi absoluut karakter vereist.

Dat verzoeker meent dat art. 8. 6 zulks verbiedt en dat een bewijs van waarschijnlijkheid volstaat. Dat uit de motivering van de bestreden beslissing nergens wordt vermeld dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker onvermogen is. Integendeel men hanteert het begrip "uitgesloten" wat meteen betekent dat gedaagde een "absoluut bewijs" vereist.

Dat gedaagde derhalve de bewijsregels van het Nieuw Burgerlijke Wetboek niet hanteert en dus een eigen standaard gebruikt hetgeen in onderhavig geval een schending oplevert van art. 8. 6 van het Burgerlijk Wetboek alsmede een schending van art. 40bis en de materiële motiveringplicht.

Het is immers kennelijk onredelijk de beslissing te motiveren zonder art. 8. 6 van het Nieuw Burgerlijk wetboek in acht te nemen.

2. Met betrekking tot het verzenden van geld:

Dat de motivering van de bestreden beslissing het volgende stelt:

Wat de financiële afhankelijkheid betreft zijn er weliswaar bewijzen dat betrokkene geld heeft ontvangen van de referentiepersoon. Echter, deze gaan te ver in de tijd terug om te kunnen stellen dat hij afhankelijk was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging in België. Het gaat immers om bedragen die verspreid over de jaren 2016 tot 2019 aan betrokkene werden bezorgd. De

laatste dateert van 11.06 2019. Betrokkene was dus allerminst ten laste van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Niets sluit uit dat hij in de periode voorafgaandelijk aan zijn komst naar België, zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzag.

Ook hier meent verzoeker gebruik te kunnen maken van art. 8.6 van het Nieuw Burgerlijk Wetboek.

Immers hij heeft een hele reeks verzendingen van geld aangetoond aan gedaagde (15 in totaal).

Verzoeker meent dat het niet redelijk is dat hij van elke maand een bewijs zou voorleggen dat hem geld werd gestuurd. Gedaagde vereist immers dat het uitgesloten wordt dat verzoeker zou voorzien hebben in zijn eigen levensonderhoud hetgeen opnieuw betekent dat verzoeker een negatief bewijs dient voor te leggen. Dat verzoeker stelt dat zulks een negatief bewijs in zijn aard compleet onmogelijk is te leveren.

Verzoeker stelt dat de motivering van de bestreden beslissing ook hier absolute begrippen hanteert en geenszins rekening houdt met art. 8. 6 van het Nieuw Burgerlijk Wetboek. Gedaagde wenst uitgesloten te zien dat verzoeker in zijn eigen levensonderhoud voorzag.

Dat verzoeker derhalve meent dat de waarschijnlijkheid van zijn bewering dat hij ten laste was van zijn moeder naar recht voldoende is aangetoond. Gedaagde schendt door zulks een motivering te hanteren art. 8.6 van het Nieuw Burgerlijke Wetboek alsmede de materiële motiveringsplicht en art. 40 bis van de Vreemdelingenwet.

Het is immers kennelijk onredelijk de beslissing te motiveren zonder art. 8.6 van het Nieuw Burgerlijk wetboek in acht te nemen.

3. Met betrekking tot het werk dat verzoeker in België uitoefent

Verzoeker is van oordeel dat de beoordeling van het ten laste zijn zich situeert voor de aanvraag in België werd ingediend.

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009). Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

Dat overigens gedaagde stelt dat verzoeker "omdat hij werkt" per definitie niet meer ten laste is van de referentiepersoon quod non.

Verzoeker voegt er aan toe dat hij veel eerder in het Rijk verbleef in het Rijk dan vermeld in de bestreden beslissing. Immers de Stad Antwerpen had in die periode af te rekenen met de covid maatregelen en had zichzelf nog niet georganiseerd om de aanvragen te behandelen hetgeen overigens begrijpelijk is.

Dat wederom verzoeker niet anders kan vaststellen dan dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht en art. 40. bis."

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de in casu toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis juncto artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op grond van artikel 40ter, eerste lid juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg: "(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)".

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan.

Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Belgische moeder.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft de voorwaarde inzake het ‘*ten laste*’ zijn van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.6. In de bestreden beslissing besloot de verwerende partij dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en aldus het verblijfsrecht als familielid van een Belg niet kan genieten.

2.7. Voor wat betreft de invulling van de voorwaarde van het ten laste zijn, past het te verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege heeft meer bepaald gesteld dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat het familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad verwijst tevens naar het arrest van de Raad van State van 28 november 2017 met nr. 239.984, waarin werd geoordeeld als volgt:

“De voorwaarde van het ten laste “zijn” in artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Vermits in het voornoemde artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden “die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, heeft de eerste rechter op wettige wijze geoordeeld dat het gaat om een toestand die in het land van herkomst moet bestaan. Indien daaraan niet is voldaan, hoeven de nadere voorwaarden betreffende het ten laste zijn in België niet te worden onderzocht.

De eerste rechter heeft dan ook zonder schending van de wet of toevoeging van een voorwaarde aan de wet geoordeeld dat verzoekers aanvraag met de aanvankelijk bestreden beslissing kon worden verworpen omdat verzoeker niet bewijst in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van zijn adoptieouder.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker reeds in 2007 België was binnengekomen. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker na zijn binnenkomst eerst een asielaanvraag heeft ingediend die werd afgewezen en nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend die allen werden afgewezen, alvorens zich zes jaar na zijn binnenkomst in België te laten adopteren.

Verzoeker kan zich niet vrijwaren van de voorwaarde van het ten laste zijn geweest in het land van herkomst door een band van afstamming door adoptie te vestigen op een ogenblik dat hij reeds jaren en bovendien illegaal in België verblijft. Uit niets blijkt dat de wetgever wat dat betreft een uitzondering heeft willen voorzien.

De eerste rechter heeft derhalve artikel 40bis, § 2, 3° iuncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet foutief geïnterpreteerd wat de voorwaarde van het ten laste zijn in het land van herkomst betreft.”

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hem voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “*ten laste zijn*” van de Belgische referentiepersoon onlosmakelijk wordt verbonden aan het “*begeleiden van*” of het “*zich bijvoegen bij*” deze referentiepersoon, vloeit uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet reeds voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag.

2.8. De verzoekende partij betoogt dat zij wel degelijk heeft aangetoond in het herkomstland ten laste te zijn geweest van haar Belgische moeder.

2.9. De Raad wijst erop dat het aan de verwerende partij toekomt de door de verzoekende partij voorgelegde stukken op hun merites te beoordelen en na te gaan of deze stukken aantonen dat deze laatste reeds in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In casu heeft de verwerende partij vastgesteld dat het bewijs van het ten laste zijn in het herkomstland niet is geleverd. Zij motiveert meer specifiek als volgt: *“Wat de financiële afhankelijkheid betreft zijn er weliswaar bewijzen dat betrokkene geld heeft ontvangen van de referentiepersoon. Echter, deze gaan te ver in de tijd terug om te kunnen stellen dat hij afhankelijk was van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging in België. Het gaat immers om bedragen die verspreid over de jaren 2016 tot 2019 aan betrokkene werden bezorgd. De laatste dateert van 11.06 2019. Betrokkene was dus allerminst ten laste van de referentiepersoon voorafgaandelijk aan zijn komst naar België. Niets sluit uit dat hij in de periode voorafgaandelijk aan zijn komst naar België, zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzorg.”*

In tegenstelling tot wat verzoekende partij betoogt, kan uit de motivering niet blijken dat de verwerende partij zou eisen dat het bewijs wordt voorgelegd dat de verzoekende partij elke maand geld ontving van haar moeder om in haar levensonderhoud te voorzien. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij wel moet aantonen dat zij voorafgaand haar komst naar België ten laste was van haar Belgische moeder en dit tot op het moment van de aanvraag. Het staat de verwerende partij vrij om een concrete beoordeling te maken van de feitelijke situatie en de vraag of er sprake is van een reële afhankelijkheid. De verzoekende partij heeft wel bewezen geld te hebben ontvangen, maar zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk opmerkt gaat het om geldstortingen verspreid over de jaren 2016 en 2019, waarvan de laatste dateert van 11 juni 2019. Nu de verzoekende partij blijkens de gegevens van het administratief dossier naar België is gekomen op 19 februari 2020 (de verwijzing in de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat verzoekende partij sinds 4 juni 2019 op het adres van de referentiepersoon in België verblijft is een materiële vergissing en moet worden gelezen als 4 juni 2020) en zij in het jaar 2019 maar twee geldstortingen heeft ontvangen van de referentiepersoon voor een totale en zeer beperkte som van 91 euro waarbij tevens blijkt dat de laatste geldstorting van 36 euro al dateert van 11 juni 2019, maakt zij niet aannemelijk dat zij het bewijs heeft geleverd ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in het herkomstland voor haar komst naar België. Gelet op de gegevens van de zaak kan bezwaarlijk worden gesteld dat de verzoekende partij met de door haar voorgelegde geldstortingen heeft aangetoond dat zij in het herkomstland ten laste was van de referentiepersoon voor haar komst naar België.

De Raad wijst er in dit verband op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als *“ten laste”* van de referentiepersoon.

2.10. Gelet op voorgaande merkt de Raad op dat de motieven inzake het onvermogen in wezen overtollige motieven zijn, nu de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij in het herkomstland ten laste was van de Belgische referentiepersoon. Immers, zelfs indien de verzoekende partij in het herkomstland onvermogen zou geweest zijn, dan blijkt niet dat zij ten laste was van de referentiepersoon.

2.11. Verder merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij op het ogenblik van het nemen van de beslissing zelf was tewerkgesteld. Voor zover bijgevolg toch zou moeten worden aangenomen dat de verzoekende partij aantoont dat zij in het herkomstland ten laste was van haar Belgische moeder, quod non, wijst de Raad erop dat dit geenszins volstaat. De verzoekende partij gaat ervan uit dat haar huidige tewerkstelling de vaststelling van een afgeleid verblijfsrecht niet in de weg mag staan, doch de Raad kan dit niet volgen.

De Raad van State stelde in een gelijkaardige zaak waarin het verblijfsrecht werd geweigerd aan een descendent die gezinshereniging vroeg in functie van een statische Belgische ouder, maar die zelf werk had op het ogenblik van de bestreden beslissing, in zijn arrest nr. 245.995 van 6 november 2019: *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het bestreden arrest derhalve op wettige wijze geoordeeld dat de verwerende partij zich voor de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor het recht op gezinshereniging ook moest plaatsen op het ogenblik dat zij de aanvankelijk bestreden beslissing nam en niet enkel op het ogenblik dat eerste verzoekster de aanvraag indiende. Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingen-betwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn*

ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. [...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over eigen inkomsten beschikte en derhalve niet (meer) ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad van State heeft dit standpunt nogmaals herhaald in zijn arrest nr. 253.373 van 28 maart 2022:

“Hieruit volgt dat bij de beoordeling van de vraag of eerste verzoekster voldeed aan de voorwaarde van het “ten laste zijn” voor het recht op gezinshereniging ook rekening moest worden gehouden met de situatie op het ogenblik dat de beslissing over de aanvraag van de verzoeksters werd genomen en niet enkel met de situatie op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend.

Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door voor de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” te aanvaarden dat de verwerende partij rekening hield met het feit dat verzoekster over (als dusdanig niet betwiste) eigen inkomsten in België beschikte en derhalve niet ten laste was van de Belgische referentiepersoon bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing.”

De Raad wijst er dienaangaande op dat de redactie van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat de verzoekende partij moet aantonen – ook na haar komst naar België en gedurende de periode dat de in België ingediende aanvraag nog loopt – ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er is in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet immers sprake van bloedverwanten in neerdalende lijn “*die te hunnen laste zijn*”, hetgeen niet uitsluit dat aan de situatie van het ten laste zijn ook actueel en in België moet zijn voldaan. Deze vaststelling dringt zich des te meer op aangezien artikel 40ter, §2 van de vreemdelingenwet in zijn tweede lid duidelijk en uitvoerig gewag maakt van de verplichting voor de Belgische onderdaan om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om de descendent (dit is de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bedoelde vreemdeling) te zijnen laste te nemen. Nergens kan worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van oorsprong. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag van een descendent van een statische Belgische onderdaan oordeelt dat de eigen tewerkstelling van de aanvrager aantoonde dat deze niet ten laste is van de Belgische onderdaan. De aanvraag wordt beoordeeld op het ogenblik dat de weigeringsbeslissing wordt genomen en niet enkel aan de hand van de gegevens die door de verzoekende partij werden aangebracht bij het indienen van de aanvraag.

Bijkomend kan de Raad nog opmerken dat de verwijzing van de verzoekende partij naar de rechtspraak van het Hof van Justitie om haar standpunt te onderbouwen in deze zaak niet dienstig is. Zoals reeds gesteld heeft de verzoekende partij gezinshereniging aangevraagd in functie van haar Belgische moeder. Uit niets blijkt dat deze laatste haar recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie zou hebben uitgeoefend. Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht. Zoals hiervoor is gebleken, is de door de verzoekende partij ingediende aanvraag, die heeft geleid tot de bestreden beslissing, gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde “*statische*” Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “*Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen*” en dat “*de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie*” (Parl.St. Kamer, nr. 53/0443-14, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de interpretatie van de voorwaarde van het “*ten laste*” zijn niet dienstig (RvS 6 november 2019, nr. 245.995).

2.12. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER